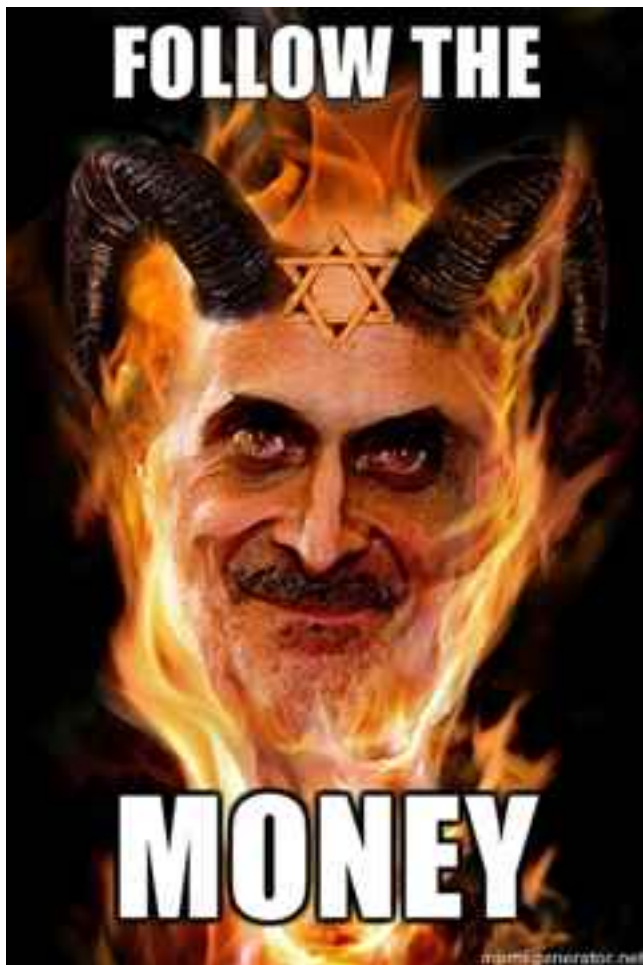

Siklósi András
A Sátán kegyeltje

Féktelen rabló kegyetlen gyilkos
az orra horgas a bőre nyirkos
Embervért iszik agyakban turkál
hősöket mocskol sírokon ugrál
Rombolni bír csak sohasem épít
poklába rántja a tiszta égit
Fölzabál megront összezúz mindent
a pénzt imádja s gyűlöli Istent
Övé a világ még sincs hazája
könyve a Talmud zenéje láрма
Hízeleg kábít fölavat „szentté”
s nem tudod mikor fűrészel ketté
Békéről papol s vizályt szít folyton
ávóshad őrzi vízágyú kordon
Képedbe röhög remeg a gyomrod
meddő haragod lőrébe fojtod

*Káromkodsztompán kiköpsz a földre
nem érte dhogyan s miért tett tönkre
Rabszolga lettél üldözött birka
megölnéd nyomban ha módod nyílna
De csak könnyezel köhögysz a gáztól
érzed lelkebbe szívebbe gázol
Beteg vagy halott Élve temetnek
Üvöltve rohansz a végtelennek*

Siklósi András

Az antiszemitizmus a mi fegyverünk is lehet!*

Mindenekelőtt kijelentem, hogy a fogalom nem pontos, legalábbis abban az értelemben nem, ahogyan a hétköznapiakban megszoktuk. Ebbe a körbe ugyanis a zsidókon kívül beletartozik az összes szemita, sémi eredetű náció is (pl. akkádok, asszírok, etiópok, palesztinok, arabok), akikkel nekünk többnyire semmi bajunk, konfliktusunk nincs, amennyiben szülőföldjükön maradnak, s nem özönlének közénk, a Kárpát-medencébe, mint zsidó fajtestvéreik. Ennek fényében tehát az antiszemita helyett inkább használjuk a zsidóellenes (ez tán a legjobb), az antijudaista, antijehovista, vagy az anticionista kifejezéseket (utóbbinál fixálva, hogy a cionizmus, mint a legszélsőségesebb, legsovinisztább, legrasszisztább, legkirekesztőbb irányzat, nem jellemző a teljes zsidóságra), melyek mindegyike markánsabban tükrözi célunkat. A továbbiakban, amikor antiszemitizmust emlegetek, mindenki ezeket értse alatta.

A közhiedelem (s ezen túl a napi politikai, kulturális és egyházi gyakorlat) úgy tartja, hogy az antiszemitizmus valami rettenetes bűn, s aki bármilyen szinten beleesik ebbe a „túlélhetetlen”

kaszásverembe, az örökre kizárja magát az „előkelő” társaságokból, ill. végleg elvágja maga előtt az érvényesülés útját. Bizonyos főkolomposok szerint minden vétek és eltévelyedés (beleértve az istentagadást, a hazaárulást és a gyilkosságot is, a legsúlyosabbak közül!) megbocsátható, kivéve ezt az egy főbenjáró szörnyűséget. De valóban így van ez, s tényleg ez lenne az igazság? – vagy csupán ezt akarják velünk elhitetni a gyűlevész, kaftános-pajeszos hordák, hogy szüntelen agymosásunk és megfélemlítésünk árán könnyedén ránk kényszeríthessék akarataikat, ugyanakkor gátlástalanul leigázhassanak, kifoszthassanak és elpusztíthassanak bennünket. Pártállástól, nézetrendszerrel függetlenül, de a nemzeti oldalon belül is föl-fölbukkan a figyelmeztetés: az antiszemitizmus gyanújának még az árnyéka se vetődjön rád, mert akkor neked befellegzett.

Hovatovább már ott tartunk, hogyha bármit szólunk vagy cselekszünk hazánk és népünk védelmében, s persze megszállóink, rabszolga-hajcsárjaink ellenében, valahonnan rögtön ránk sütik az antiszemita bélyeget, amivel azonnal hiteltelenné, szalonképtelenné válunk (nem kevésbé, mintha örültek, cirkuszi bohócok lennénk); sőt azok a bajtársaink, barátaink, akik egyébként velünk tartanak (s akár tevőleges szolidaritásukra is számíthatunk), még ők is – halkan, vagy hangosan – sietnek elhatárolódni tőlünk, „leprásoktól”, legalább jól felfogott „önvédelmük” végett. Gyávaság ez, netán szimpla tudatlanság, avagy más okok rejtőznek mögötte? Lényegében mindegy, hiszen roppant károkat okoz sorainkban ez a meghunyászkodó magatartás; arról nem is beszélve, hogy nem ritkán a saját meggyőződésük dacára viselkednek így sokan, ami már súrolja a tudathasadást, meghasonlást és önfeladást, tehát a tiszta lelkiismerettel mindenképpen összeegyeztethetetlen. Nem látom be, hogy miért lenne kirívóbb és elmarasztalhatóbb annak leszögezése, hogy nem kedvelem (utálom, megvetem) a zsidókat, mint lajstromozni azokat a kézenfekvő tényeket, hogy nem szenvedhetem a salátalevest (nem a növényi alapanyaga, hanem az íze miatt), a túl cicomás öltözékeket (harsány színviláguk és kihívó szabásuk okán), a lélektelen, modern „művészeteket” (mert nincs bennük maradandó érték), a patkányokat (mocskos, járványokat terjesztő életmódjukból kifolyólag), vagy a hazugokat és a zsebtolvajokat (mert rendre megsértik az erkölcs, a becsület s a lovagiasság normáit) stb.

Számtalanszor kérdeztem már meg gyakran publikáló és előadásokat tartó, tévékben, rádiókban „ígét hirdető”, köztiszteletnek örvendő, nemzeti érzelmű honfitársaimat (jobbára négy szemközt, nem óhajtván őket kínos zavarba hozni a nagy plénum előtt), hogy miért kerülgetik a forró kását, amennyiben láthatatlan erőkről, urbánus vigécekről, szabadkőműves és illuminátus összeesküvőkről, pénzügyi háttérhatalomról, „megnevezhetetlenekről”, bankárkasztról, globalista és liberális terroristákról stb. papolnak; nem lenne-e egyszerűbb és tisztességesebb egy huszárvágással lecsupaszítani ezt a fajilag is kitűnően azonosítható, 80-90 %-ban zsidó gyökerű réteget? Ilyenkor szemlesütve a következő típusválaszokat kaptam: 1. nem, mert nem mind zsidók (ez csak üres rizsa!); 2. nem, mert akkor többet nem közölnének, vagy letiltanának a képernyőről (na és, vagyunk még így néhányan, náluk különbek is!); 3. minek olyan tabutémákat feszegetni, amiket már mindenki tud (ez messze nem így van!); 4. igazad van, ám én nem merem ezt a nyilvánosság előtt megpendíteni (szomorú, de még ez a legbecsületesebb álláspont!). Hozzáteszem, korántsem azt várjuk e derék „apostoloktól”, hogy éjjel-nappal és ok nélkül „zsidózzanak”; ám az mégiscsak túrhetetlen, hogy „ne szólj szám, s nem fáj fejem” alapon nyakig a homokba dugják kobakjukat, sőt még megalázó filozemita tiszteletköröket is fussanak. (Tucatjával nevesíthetném e „bátor plakátembereket”, de tiltja a

neveltetésem.) Nem hallgathatom el, hogy részint az ilyen köntörfalazó, féligazságokat szajkózó, pótcselekvésekbe menekülő, vagy a semmittevést megideologizáló „vitézek” miatt jutottunk el jelenlegi tragikus állapotunkba. Mert gyilkos lakájaink, szálláscsináló zsarnokaink éppen az ő farizeusi meghunyászkodásuk, folytonos hátrálásuk következtében váltak egyre szemtelenebbé, aljasabbá és kegyetlenebbé. Most, amikor a lét és nemlét mezsgyéjén tántorog az egész magyarság, s a hívó szót, az iránymutatást a (ködös távolban sem mutatkozó!) felelős, fölkészült, karakán értelmiségtől várja, nincs szükségünk azokra, akik egész tevékenységükkel csupán olcsó és simlis önigazolásokat keresnek. Az ilyenek, akik bárkinek meg akarnak felelni, s fél szemmel mindig a hatalom morzsáit, kegyeit lesik, véletlenül sem fogják egy táborba gyűjteni és hadrendbe tömöríteni kivéreztetett népünket.

Állítólag Mikszáth Kálmán fogalmazta meg egyszer, félig tréfásan, hogy „antiszemita az, aki a kelleténél jobban utálja a zsidókat”. Egy másik (a jelenkorhoz inkább közelítő) pamfletben pedig „az az antiszemita, akit gyűlölnék a zsidók”. Vagyis az összes goj e kategóriába sorolható (kiváltképp a magyarok!), hiszen a zsidók önmagukon kívül senkit sem szeretnek, legfőljebb ügyesen fölhasználják a hasznos idiotákat s a szolgálalkú karrieristákat. Nem könnyű a helyes definíció, hiszen maga a zsidó faj(ta), etnikum, diaszpóra, államiság, vallás, szellemiség, létforma meghatározása is esetleges, a pillanatnyi zsidó szándékoknak alárendelt, nyúlós rétestészta. (Egyesek szerint a zsidók egy földönkívüli, alvilági faj, melyet muszáj elkülöníteni az emberiségtől, mivel nincsenek humán vonásai. Tekintsük ezt ostoba viccnek, amolyan morbid Auschwitz-nek.) Valójában aligha akad olyan álláspont, amit mindenki egyöntetűen képes elfogadni. Az antiszemitizmus kétségtelenül létező, egyelőre még szórványos, elszigetelt jelenség, vagyis mozgósító hatása minimális. Felfutása, megizmosodása azonban éveken, hónapokon belül várható, ami a világválság növekedésének szoros függvénye. (Mivel belátható idő alatt aligha történik értékelhető javulás gazdasági és szociális téren, sokkal valószínűbb az ellenkezője, ezért nem kell nagy tehetség a tendenciák prognosztizálásához.)

Tapasztalataim szerint az antiszemitizmus leginkább egy alattomos harci fegyver, amit a zsidók Damoklész kardjaként lebegtetnek fölöttünk, hogy bármikor lesújthassanak vele az érdekeiket keresztező, számukra nem kívánatos személyekre, kisebb vagy nagyobb csoportokra, ill. egész népekre. Tehát főként a militáns körülmetélteknek van rá szüksége (azaz ha hiányzik, akkor kreálnak a maguk kedvére!), amit bármikor előrángathatnak a batyujukból; s ha bizonytalan igazukat, irreális fantáziálásukat, holo-legendáikat képtelenek hitelesen alátámasztani, akkor ez a végső érvük, mely előtt a többség nyomban hasra is vágódik, mint böllér előtt a megbökött disznó. A fonák oldal (vagyis nemzetünk) felől közelít Szabó Dezső tétele: „Hazudd ki az antiszemitizmust a magyarból, s a halál leggyalázatosabb nemével hal meg.” Fontosnak tartom lejegyezni azt is, hogy büntetőjogilag (legalábbis hatályos törvényeinkből következően) csak azt tekinthetjük „megfogható” antiszemitizmusnak, ha félreérthetetlen uszítás, hátrányos megkülönböztetés, ill. tettegesség, pogrom alakul ki; azonban mostanság ilyenekre hazánkban elvéve sem akad példa (míg pozitív diszkriminációkra, származásból fakadó büntethetlenségre, jogtalan kiváltságok, „kárpótlások” kikövetelésére annál inkább!). Úgy vélem, hogy humanitárius szempontokból nem helyeselhető a pusztán származásból sarjadó előítélet (bár olykor nem árt az ösztönös óvatosság!), viszont az indokolhatatlan, alpári tettek és egyéb embertelen zsidó megnyilvánulások joggal provokálják ki mindnyájunk ellenszenvét, haragját és ellenállását.

Megemlítem még, hogy a hungaristák az antiszemitizmus helyett bevezették annak tovább gondolt, racionálisabb változatát, az aszemitizmust (szemita-mentesség, zsidótlantás; a sémi fajták kitelepítése hazánkból, ill. a szemita mentalitás kigyomlálása tudatunkból), ami részünkről sem kifogásolható, noha e dolgozatnak nem képezi tárgyát. Egy hungarista testvér imígyen szemlélteti az antiszemitizmus és az aszemitizmus közötti különbséget: „Hiába állunk mi a dög mellé, s csapunk agyon akár minden második legyet, amely ráereszkedik, mindaddig, amíg annak a feloszló tetemnek a bűze valahogy meg nem szűnik, nem lesz vége a döglegyek odatódulásának.”

A dolgok mélyére nézve, vizsgáljuk meg immár, hogy vannak-e alapos okai az antiszemitizmusnak, avagy az emberiség zöme, s benne a magyarság is csupán irigykedik a nála mindig kedvezőbb létfeltételeket „kicsikaró” zsidóságra. A világ túlnyomó részét, de főként Észak-Amerikát és Európát ma vitathatatlanul zsidók uralják, politikai, pénzügyi-gazdasági, katonai és kulturális-vallási téren egyaránt. Ez a mohó, velejéig romlott, mindent fölzábló ragadozó, sőt kannibál falka nem ismer korlátokat és könyörületet. Nem nyugszik addig, míg minden stratégiai csúcspozíciót meg nem kaparint, amíg a népek-nemzetek a leghalványabb életjelet is föl tudják mutatni. Óriási hiba lenne ennek a rendkívüli képességekkel és erővel megáldott, 5 ezer éves barbár törzsszövetségbe szerveződő, önnön kiválasztottságában és felsőbbrendűségi mítoszában tobzódó vámpírfajnak a lebecsülése, vagy nyílt és álcázott törekvéseinek félvállról vevése. Az biztos, hogy ők semmilyen módon nem integrálhatók egyetlen társadalomba sem, s bármit híresztelnek magukról, bárminek vallják is magukat, sohasem hihetünk nekik. Ma már ott tartunk, hogy az ördögi ravaszsággal kiesztelt és működtetett forgatókönyv beteljesülni látszik; mert a minimális emberi- és szabadságjogaitól megfosztott, diktatórikus birodalmakba terelt, zömmel páriává, agyatlan fogyasztóvá és proletárrá degradált amerikai és európai tömegek vakon-süketen sodródnak apokaliptikus végzetük felé, s hajdani büszkeségük, nemzeti tudatuk, hagyománykincsük, keresztény hitük nyomokban sem lelhető fel. Inkább valamiféle fordított asszimiláció valósul meg, vagyis a zsidó kisebbség önnön képére formálja a világot; ahol a holovallás keretében magát imádtatja istenként, miközben parazita harácsolásával tönkreteszi és elpusztítja a saját „híveit”. Ebből a kilátástalan, elsüllyesztett múltú és jövőtlen gyarmati sorsból csak egy átfogó paradigmaváltással s egy egyetemes, világméretű népfölkeléssel lehetne kitörni, persze gigászi áldozatok és vérveszteségek árán. Közel a totális összeomlás, mivel a helyzet már elviselhetetlen, s nemcsak egyes nemzetek, hanem bolygónk megsemmisülése (lakhatatlanná züllesztése), vagy megmaradása forog kockán. Nem kétséges, hogy az antiszemitizmus ebben a küszöbön álló, borzalmas élethalálharcban a lázadók igen hatékony fegyvere lesz; amit materiális rövidlátásukban most még a zsidók gerjesztenek, hogy ordas céljaikat (az Új Világrendet s az Egyesült Világkirályságot) simábban elérjék, azonban épp ez okozhatja csúfos bukásukat is.

A magyarság ügyeire térve nem feledkezhetünk meg arról, hogy nekünk ebben a szabadságért és fölemelkedésért vívandó küzdelemben különleges szerepet, küldetést szánt a teremő Isten. Jelenleg az összes kontinens lakói közt mi vagyunk a legeltiportabbak és legszerencsétlenebbek; a Kárpát-medencében tombol a legvadabb zsarnokság, itt a legmélyebb a sötétség, de az általános ébredés, a mindent beragyogó fény is innen fog kiindulni, s a másoknak is példát mutató szerves megújulás, szakrális föltámadás is nálunk szökken szárba legelőször. Zsidó vérszopóink jól tudják (sajnos nem hülyék!), hogy a mi

őshazánk páratlan hely a világon (ez a valódi Kánaán, a földi Paradicsom, nem a Közel-Kelet!), nem véletlenül próbálják annyi ármánnyal megszerezni maguknak. Ám azzal nem számolnak, hogy ez a szent föld csak verejtékes munka árán virágzik, viszont naplopóknak és jöttment élősködőknek nem terem semmit. Csalárd imperialista hódítóink nyilván azt is érzik, hogy kitartásban, szívósságban, valamint szellemi-lelki síkon mi vagyunk az egyetlen méltó ellenfelük, s bárhogya szeretnének bedarálni, majd eltüntetni bennünket, beletörik a bicskájuk a szittyá életfába, mert az égiek támogatásával legyőzhetetlen hadsereggé válunk. Gusztustalan gőgjükben Mózes ivadékai nem törődnek ezzel, változatlanul hisznek a sikerben, ezért erősítgetik hadi bástyaikat (lakóparkjaikat) szép szülőföldünkön, s néhány hete ezért indítottak összehangolt, világméretű támadást ellenünk minden fronton. Bizony, veszélyes önvédelmi háborúba rángattak bennünket, egyelőre még fegyverek nélkül, s túlélésünk egyik záloga éppen az egészséges antiszemitizmus. Ne hagyjuk magunkat eltántorítani a zsidóknak köszönhető tengernyi sérelmünk tüzetes megismerésétől; ne engedjük, hogy valamiféle hamis, kiforgatott, antikrisztusi „keresztény szeretet és megbocsátás” cégére alatt megrontsák látásunkat, kioltsák dühünket és függetlenségi vágyainkat, vagy elbagatellizálják, kabarétréfák és kávéházi viccek tárgyává maszlagolják a rovásunkra elkövetett évezredes zsidó „tatárjárásokat”. Mert most minden korábbinál rémesebb katasztrófába keveredtünk, s ha tovább altatnak, szédítenek bennünket, hamarosan behullunk a sírgödörbe, amit már előre megásattak velünk. Fogadjuk el, hogy hősiecsatáinkban csak magunkra számíthatunk, és betegségeinket, szenvedéseinket kívülünk senki idegen nem orvosolja, tehát kizárólag rajtunk áll a „vásár”. Térjünk végre észhez, többé ne áldozzuk fel fajunkat és országunkat senkiért, s főleg ne asszisztáljunk a saját perverz lemészárlásunkhoz!

Írásomban igyekeztem érintőlegesen fölvezetni az antiszemitizmus lényegét, arculatát, s zászlóként meglobogtatni azt, hogy nem kell rettegnünk többé a fölállalásától; hiszen talmudista ellenségeink előbb-utóbb úgyis megrágalmaznak, megvádolnak vele, s akkor nincs szárnalmasabb, mint a szorongó mosakodás, mentegetődzés és elhatárolódás. Mondjuk ki nyíltan, egyenesen önkényes „bíráink” szemébe, pofájába köpve, hogy magyar hazafiak vagyunk, tehát nem lehetünk mások, mint antiszemiták (rasszisták, cigányellenesek stb.); hiszen ezzel is szeretett fehér fajtánkat, ősi nemzetünket (de a jobb sorsban bizakodó emberiséget is!) védjük, melyet a gyűlölködő zsidó világmaffia, a zsidó háttérhatalom, a sátáni zsidó globalizmus halálra ítélt, és az utolsó szálig ki akar irtani. Ennek tudatában, aki bármi okból még ezt az égbe kiáltó igazságot sem meri az Univerzum fülébe ordítani, az sehonnai bitang áruló, nem érdemli meg a szabadságot, nem méltó a magyar névre, sőt embernek is hitvány! Vérszívóink, hóhéraink egy-két „antiszemitát” még játszva legyűrhetnek vagy likvidálhatnak, de 16 millió elszánt, összetartó, vérbeli magyarral nem tudnak semmit sem kezdeni, mert egységbe forrva a pokol fenekére taszítjuk őket!

*

Előzmények, a tárgyhoz kapcsolható egyéb anyagaim

Ajánlom elolvasásra a zsidókérdésről szóló korábbi fejtegetéseimet (ill. vitámat) az alábbi

linkeken:

<http://kuruc.info/r/6/69014/>

<http://kuruc.info/r/7/23147/>

<http://kuruc.info/r/39/22780/>

<http://kuruc.info/r/39/13744/>

<http://kuruc.info/r/7/13344/>

<http://kuruc.info/r/7/66972/>

<http://kuruc.info/r/7/82087/>

<http://internetfigyelo.wordpress.com/2010/04/09/siklosi-andras-peldatlan-nepirtas-bekeidoben/>

<http://internetfigyelo.wordpress.com/2010/02/15/siklosi-andras-tiltakozas-a-sok-evtizedes-zsido-onkenyeskedes-ellen/>

<http://internetfigyelo.wordpress.com/2009/11/11/siklosi-andras-unneprontas-egy-irodalmi-nobel-dij-kapcsan/>

*Az írást vitaprovokálónak szánom. Nem vitatom, hogy vészhelyzetben csak radikálisan lehet a - nemzeti - szellemi honvédelemről gondolkodni, s hogy a majdnem kimondott igazságok többet árthatnak, mint a hazugságok. De abból a "pogánymagyar"/krisztusi alapelvből nem engedhetünk, hogy nem test és vér ellen van nekünk harcunk, hanem Gonosz szellemiségekkel. A Sátán nem térhet meg, de egy bármilyen fajú, vallású stb. ember - míg él - igen. És nem lehet, hogy így potenciális szövetségesek megtalálása helyett halálos ellenségeket gyártunk? És persze egy fajt bűnbakká téve megkíméljük magunkat az egyéni és kollektív önvizsgálattól. Pedig - szerintem - még a rákos sejtek - amiknek persze nincs kegyelem - sem akárkit támadhatnak meg győzelmi eséllyel. (A legtöbbet mindig mi magunk és közvetlen szeretteink árthatunk saját magunknak - nem erre tanít a történelmünk is!?) Ott már a védelmi rendszert fellazította az önfeladás, a depresszió stb. De persze ezek kamikázé alakulatok, hisz velünk együtt pusztulnak. S azt is remélhetjük - még e cikk alapján is -, hogy a "zsidóságnak" ennél több esze van... De hát mi sem/nem baleknak, áldozati birkának, igahúzó baromnak, szolganépnek, sunyi alattvalónak, gyáva nyúlnek, kísérleti patkánynak, biorobotnak stb. teremtetünk! Vagy tévedek...!? (N.J. szerkesztő)